

ENTER

择天记

13

ทำ

ENTER **สืบต**

ทดลองอ่าน **พลัก**

ชุดชุด๗

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

พิมพ์ครั้งที่ 1

阅文集团

ENTER
ถดลองอ่าน
พลิก

ENTER
ถดลองอ่าน

ผู้แต่ง Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง
ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ENTER
阅文集团

ENTER
ถดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เงินฉางเซิงทำลิตพิลิกโชคชะตาสำเร็จแล้ว ดูเหมือนว่าในที่สุดเขาก็ บรรลุจุดมุ่งหมายของตัวเองเสียที นับจากนี้เรื่องราวคงเริ่มคลี่คลาย... ชะเมื่อไรกัน! เพราะกลับกลายเป็นว่าหลังเหตุการณ์ในสุสานเทียนชุงจบลง ปัญหาใหญ่อีกมากมายก็ยังสาดซัดใส่เงินฉางเซิงอย่างไม่หยุดหย่อนราวกับ ต้องการทดสอบจิตใจคนหนุ่มยอมหมักไม่ยอมงอผู้นี้

กล่าวได้ว่าถึงโชคชะตาเรื่องหนึ่งจะถูกแก้ไข ก็ยังมีโชคชะตาครั้งใหม่มา ทำทาย แถมโชคชะตาที่ย่างดูจะยากลำบากกว่าเดิมเสียด้วย แต่เงินฉางเซิง ในตอนนี้ก็ไม่ใช่เพียงเด็กหนุ่มนักพรตจากเมืองซีหนิงอีกต่อไป ทว่าเติบโตขึ้น เป็นถึงว่าที่สังฆราช ผู้สืบทอดโดยชอบธรรมของศาสนาหลวง แล้วอย่างนี้ การทำลิตพิลิกโชคชะตาบทใหม่จะเข้มข้นถึงใจขนาดไหน ไปติดตามกันได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

หากเห็นภูเขาเขียวและพบว่ามันงดงาม เช่นนั้นก็ไม่ใช่ไร
หากเห็นภูเขาเขียวและพบว่าไม่สบายตา เช่นนั้นก็กำจัดมันไป
หากถนนตรงหน้าทอดตรงไปอย่างเที่ยงธรรม เช่นนั้นก็ไม่ใช่ไร
หากเขาเห็นความไม่ยุติธรรมบนถนน เขาย่อมชักกระบี่ออกมา

ภาคที่ 5
สมรภูมิดอกไม้เหลือง

ตอนที่ 1 ฟ้าชี้รั้วพินหนึ่ง

สามวันต่อมา จึงตุ๊กก็กลับคืนสู่ความสงบเรียบร้อย

วังหลวงได้รับการป้องกันอย่างแน่นหนาจากทหารองครักษ์สีหน้าเย็นชาหนักแน่นเหมือนเช่นเคย มีเพียงผู้สังเกตให้ถ้วนถี่ที่สุดเท่านั้น จึงจะเห็นความเหนื่อยล้าและร่องรอยความท้อแท้สิ้นหวังบนใบหน้า พลทหารเหล่านี้ได้ ภายใต้คำสั่งอันเข้มงวด กองกำลังรักษาประตูเมือง ออกลาดตระเวนตามตลาด จับตัวคนร้ายมากมายที่หวังจะฉวยโอกาส ในสถานการณ์วุ่นวายก่อกบฏ ดังนั้นจึงไม่มีปัญหาในเรื่องความสงบปลอดภัย

ประชาชนเริ่มออกมาใช้ชีวิตอีกครั้ง แต่ในยามว่างพวกเขาไม่ได้ชมชอบการไปโรงน้ำชา พูดคุยเรื่องการเมืองขณะลอบสบถ่าทอ จักรพรรดินีปีศาจที่ปกครองบ้านเมืองแบบผิดๆ อีกต่อไป ทว่าเปลี่ยนเป็นกลับบ้านเร็ว ปิดประตูลงกลอน ประหนึ่งว่าคลื่นลมภายนอกนั้น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตน ผู้คนในจึงดูเห็นมามากเกินไป ได้ยินมามากเกินไป ไม่ต้องพูดถึงเรื่องการยึดอำนาจที่สวนไปเฉ่า แคเหตุนองเลือดที่สำนักศึกษาศาสนาหลวงเมื่อยี่สิบปีก่อน มีคนจำนวนมากมายืนกับ

ตาตนเองว่าเป็นภาพที่น่าสยดสยองเพียงใด ไม่ว่าจะเป็นการยึดอำนาจ ก่อกบฏ การกำจัดขุนนางชั่วที่อยู่ฝ่ายจักรพรรดิหรือการเถลิงรัชศกใหม่ พวกเขาล้วนเคยประสบมาแล้ว ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จึงไม่มีอันใดเกี่ยวข้องกับพวกเขา และพวกเขาก็จะรอคอยอย่างเงียบงันให้วิกฤตการณ์สร้างซาไปเอง

อากาศช่วงหลายวันมานี้นับว่าดีทีเดียว บรรยากาศสดชื่นแจ่มใส ในฤดูสารท ดวงอาทิตย์เจิดจ้าลอยอยู่เหนือท้องฟ้าสีคราม ใบไม้ร่วงโรยอย่างอ่อนโยน รวากับหลายวันก่อนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแม้แต่หยด แต่ไม่มีผู้คนเดินถนน และความเงียบในจิ้งตุ๊กไม่อาจเรียกได้ว่าเงียบสงบ ว่าเป็นความเงียบงันราวความตาย เพราะสุดท้ายแล้วก็มีเหตุการณ์มากมายเกิดขึ้นจริงๆ

ในรุ่งอรุณที่จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์สวรรคต นักพรตหนุ่มพร้อมกับช่างสิงโจว อดีตเจ้าสำนักศึกษาศาสนาหลวง อ่องสกุลเงิน และเหล่าขุนนางมากมายเดินทางจากสุสานเทียนชู่ไปยังวังหลวง จากนั้นนักพรตหนุ่มก็ได้รับการถวายบังคมจากเหล่าขุนนางอีกครั้งในราชสำนัก ขึ้นสู่บัลลังก์อย่างเป็นทางการ

ว่ากันว่านักพรตหนุ่มผู้นี้คือรัชทายาทเจาหมิงตัวจริงผู้หนีรอดจากวังหลวงไปเมื่อหลายปีก่อน

สิ่งแรกที่จักรพรรดิองค์ใหม่ทำหลังขึ้นครองบัลลังก์ก็คือออกราชโองการ ราชโองการนี้มีตัวอักษรมากมายและซับซ้อนยิ่งนัก แม้แต่ขุนนางกรมพิธีการยังไม่อาจจดจำรายละเอียดได้ทั้งหมด แต่ต่อให้เป็นคนโง่ที่สุดก็ยังเข้าใจถึงเจตนาพื้นฐานของประกาศนี้ ทุกสิ่งที่จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ทำในช่วงหลายปีที่ผ่านมาล้วนผิด ทุกคนที่นางลงโทษล้วนเป็นผู้บริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้จึงมีการตรางวัลและลงทัณฑ์ตามมาเช่นกัน

รางวัลทั้งหลายประทานให้เหล่าขุนนางในราชสำนัก ส่วนขุนนาง

ที่ภักดีต่อจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ล้วนถูกจำคุก ขุนพลเทพต่างได้รับการยกย่อง ส่วนขุนพลเทพที่ภักดีต่อจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์หากไม่ตายก็บาดเจ็บสาหัส หรือไม่ก็ต้องแปรพักตร์ ในส่วนบทลงโทษกลับเรียบง่ายกว่า มีเพียงคำเดียว 'ประหาร'

ว่ากันว่าลมฝนฤดูสุรานั้นเหมาะแก่การสังหารผู้คน ไม่กี่วันมานี้ ฤดูสุราทเย็นน้ำสดใส ไม่มีสายลมเจียบเหงาหรือสายฝนโหมกระหน่ำ ทว่าก็สังหารผู้คนไปมากมายดังเช่นวันนั้น

หลังสังหารคนที่ควรสังหารและสังหารคนที่ต้องสังหารหมดแล้ว สายตาของผู้คนมากมายก็เริ่มจับจ้องไปยังที่แห่งหนึ่ง ตามเหตุผลแล้ว ทุกคนควรมองไปทางวังหลวงหรือไม่ก็ตำหนักหลังก ทว่าพวกเขากลับอดมองไปยังที่แห่งนั้นด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกันไม่ได้

สถานที่ดังกล่าวก็คือสำนักศึกษาศาสนาหลวง

น้อยคนนักที่รู้ว่าเข้านั้นเงินฉางเชิงได้แบกร่างจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ กลับคืนสู่สำนักศึกษาศาสนาหลวง นับจากนั้นมาประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงก็ไม่เคยเปิดอีกเลย แม้แต่ฝักผลไม้ที่ห่อเจิงหูเสี่ยงอันตรายส่งให้ก็ไม่ถูกรับเข้าไป เพราะประตูสำนักไม่เปิด และเพราะสำนักศึกษาศาสนาหลวงถูกล้อมเอาไว้

ทหารม้าเกราะดำสองพันนายปิดล้อมสำนักศึกษาศาสนาหลวงเอาไว้อย่างแน่นหนา ทั้งสวนไปเฉ่าและตรอกไปฮวาเต็มไปด้วยผู้บำเพ็ญเพียร น้อยคนนักที่จะรู้ว่าสิ่งแรกที่จักรพรรดิองค์ใหม่ทำหลังขึ้นครองราชย์ไม่ใช่ออกราชโองการ แต่ออกคำสั่งให้เฝ้าสำนักศึกษาศาสนาหลวง ห้ามไม่ให้คนเข้าออก ใครขัดขึ้นต้องโทษประหาร

สิ่งที่ค่อนข้างมีนัยลึกซึ้งก็คือผู้คนที่มาคุ้มกันสำนักศึกษาศาสนาหลวงก็คือเทียนไห่เซียงเสวี่ยและเหอจวินอ่อง

เหอจวินอ่องเป็นน้องชายร่วมมารดาของเซียงอ่อง ทั้งสองมี

ความสัมพันธ์ใกล้ชิด อดีตเขาเคยถึงขนาดสังหารขุนนางที่มาจากวังหลวงเพื่อระบายความแค้นแทนเซียงอ๋อง เทียนไห่เชิงเสวี่เป็นทายาทที่โดดเด่นที่สุดของสกุลเทียนไห่ มีหนี้แค้นเก่ากับสำนักศึกษาศาสนาหลวง แต่เรื่องนั้นก็ดูเหมือนจะคลี่คลายลงแล้ว ที่สำคัญคือเหตุใดวังหลวงถึงส่งคนทั้งสองมาดูแลเรื่องนี้ร่วมกัน จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ก็ตายไปแล้ว เช่นนี้ความสัมพันธ์ซับซ้อนระหว่างสกุลเทียนไห่กับสกุลเงินยังต้องดำเนินต่อไปเช่นนั้นหรือ

คนที่รู้ความจริงต่างปิดปากเงียบ จับจ้องไปที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง ด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรู้สึกซับซ้อน ด้วยว่าร่างจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์อยู่ภายในนั้น คนที่ไม่รู้เรื่องราวก็พูดคุยกันลับๆ ภายในในเคสสถานของตน สายตาที่จ้องมองไปยังสำนักศึกษาศาสนาหลวงมีทั้งความเยาะหยัน เห็นใจ หรือกระทั่งยินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น

คืนนั้นเมื่อสามวันก่อนยาวนานอย่างยิ่ง เริ่มจากตอนที่เงินฉางเชิงออกจากสำนักศึกษาศาสนาหลวง ไปเล่นงานโจวทงปางตายในลานให้ถึงที่ตรอกกองทัพเหนือชื่อเจิ้ง จากนั้นเขาก็ถูกศาสนาหลวงส่งกลับสำนักศึกษาศาสนาหลวง แล้วก็ถูกจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์พาตัวขึ้นยอดเขาสุสานเทียนชู่ ในตอนที่ทุกคนเชื่อว่าจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์จะสังหารเขา จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ก็ปล่อยเขาไปด้วยเหตุผลใดไม่ทราบได้ หลังจากนั้นหลายอดฝีมือในใต้หล้าก็มารวมตัวกันที่จิงตู และในที่สุดจิตวิญญาณของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ก็กลับคืนสู่มหาสมุทรดวงดาว.... เหตุการณ์สะท้านโลกเกิดขึ้นมากมายในคืนเดียว ดังนั้นเรื่องที่ไม่สำคัญเท่าและรายละเอียดอื่นๆ จึงถูกลืมเลือนไปเป็นธรรมดา อย่างไรก็ตามทั่วโลกไม่อาจลืมคำพูดนั้นของช่างสิงใจได้

เงินฉางเชิง...ไม่ใช่รัชทายาทเจ้าหมิง ไม่ใช่บุตรของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นเพียงตัวปลอมที่มีไว้เพื่อความปลอดภัยของฝ่าบาทเท่านั้น

เป็นเหยื่อล่อเพื่อบั่นทอนกำลังของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ ตอนนั้นจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ก็สวรรคต และฝ่าบาทก็ขึ้นครองราชสมบัติแล้ว ดังนั้นเขายังมีประโยชน์อันใดอีก เมื่อไม่มีสถานะรัชทายาทคอยหนุนหลัง แล้วพรสวรรค์ด้านการบำเพ็ญเพียรของเงินฉางเชิงจะยังมีประโยชน์อันใดไม่ว่าใครก็ต้องยอมรับว่าตอนที่เขาพยายามสังหารโจวทง เขาได้แสดงความกล้าหาญและความสามารถอันยากจะหาได้ ทว่า...หากไม่เกิดเหตุสุตวิสัยใดก็มั่นใจได้ว่าได้ทำโจวทงที่มีบทบาทสำคัญในการก่อกบฏครั้งนี้จะมีบทบาทสำคัญในราชสำนักใหม่เช่นกัน เมื่อถึงเวลานั้นเงินฉางเชิงจะยังมีที่ใดให้ไปได้อีก

เมื่อผู้แข็งแกร่งทั้งหลายนึกถึงทหารม้าเกราะดำที่ล้อมสำนักศึกษาศาสนาหลวงอยู่ในตอนนี้ พวกเขาก็เชื่อว่าในเวลาไม่นานจะมีคำสั่งใหม่ที่ชัดเจนยิ่งขึ้นลงมา และเงินฉางเชิงจะเสียทุกอย่างที่เคยมีไป เจ้าสำนักศึกษาศาสนาหลวงหรือ ผู้สืบทอดตำแหน่งสังฆราชาหรือ ทั้งหมดล้วนเป็นเพียงแสงดาวที่สะท้อนอยู่บนแม่น้ำลั่วเหอ สูดท้ายแล้วก็ไม่มีสิ่งใดเป็นจริง

เทียนไห่ซึ่งเสวยมงกุฎประสูติสำนักศึกษาศาสนาหลวงที่ปิดแน่นนึกถึงรอยยิ้มเยาะเย้ยบนใบหน้าบิดาตลอดสองคืนที่ผ่านมา นึกถึงใบหน้ายินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่นของครอบครัวเทียนไห่หย่าเอ๋อร์ ใบหน้าชาวซิดของเทียนไห่ซึ่งเสวยก็ขึ้นสีแดงผิดปกติขณะที่เขากล่าว "โยนเขาทิ้งในทันทีที่เรื่องราวได้บทสรุป นี่ไม่เท่ากับทำกับเขาเหมือนเป็นผ้าชีวี่ผืนหนึ่งหรือ"

เหอจวินอั่งรู้ว่าเขาพูดถึงเงินฉางเชิงจึงกล่าวเหย้ย "ใครจะไปรู้ว่าเขาเป็นลูกไส้สอนจากที่ใด ก็แค่โชคดีท่านเจ้าสำนักขางเลือกให้เป็นตัวแทนของฝ่าบาท ก่อนลมฝนมากมายหลังจากเข้ามาในจึงตูแต่สุดท้ายแล้วตัวหมากอย่างไรก็คือตัวหมาก เขายังคิดว่าตนเองสามารถครอบครองสิ่งที่ไม่มีความสิทธิ์ถือครองอีกหรือ"

ตอนที่ 2 ชั้นที่ผู้หนึ่ง

ไม่ว่าจะเป็นเหล่าอ่องสกุลเงินหรือเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ที่เสียดังใหญ่หลวง ในการทรยศจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ ก็ควรจะขอขอบคุณเงินฉางเชิงอย่างมาก หากมิใช่เพราะเงินฉางเชิง จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ก็คงไม่อ่อนแอหลงเพราะ เปลี่ยนโชคชะตาให้กับเขา หาไม่แล้วไม่ว่าแผนของซางสิงโจวกับพวกเขา ทุกคนจะสมบูรณ์พร้อมเพียงใด ก็เป็นไปได้ที่จะเชิญจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ ลงจากบัลลังก์ได้

จะตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เงินฉางเชิงก็นับเป็นตัวแปรสำคัญที่ตัดสิน แผนการของพวกเขา แต่พวกเขาจะไม่จดจำเรื่องนี้ ไม่ว่าโดยตั้งใจหรือไม่ ก็ตาม

คำพูดนี้ของเหอจวินอ่องเป็นตัวแทนของท่าทีที่คนทั้งโลกมีต่อ เงินฉางเชิงในเวลา

เทียนให้เชิงเสี่ยวรู้เรื่องนี้ดี เขาเอ่ยหยัน "หากเขาไม่ใช่ทายาทสกุลเงิน ของท่าน จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์จะยอมสำนึกผิดหรือ ลูกสาวสอนหรือ คำพูดนี้ของท่านอ่องออกจะน่าขันไปหน่อยกระมัง"

เหอจวินอ่องตกตะลึงกับคำพูดนี้ สีหน้าเปลี่ยนเป็นไม่น่าดูอย่าง

รวดเร็วเมื่อเขาตระหนักว่ามันอาจเป็นเรื่องจริงก็ได้

ตอนนั้นเองที่กองทหารม้าแหวกออก ชั้นที่ซึ่งชราอย่างมากผู้หนึ่ง
นั่งเกี่ยวเข้ามา

ครั้นเห็นชั้นที่ชรา เหน็จวันอ่อนก็เลิกคิ้วเล็กน้อย หันไปหาเทียนไห่
เชิงเสวี่เย่ กล่าวเยาะเย้ย "เหมือนว่าฝ่าบาทจะไม่คิดเช่นเดียวกับท่าน"

ชั้นที่ชราผู้นี้มาเพื่อประกาศราชโองการ

กระนั้นแม้ว่าผู้ติดตามประกาศจุดประสงค์การมาอย่างเป็นทางการ
แล้ว ประตูล้านักศึกษาศาสนาหลวงก็ยังคงปิดแน่น อิดเอื้อนที่จะเปิดออก

"ดูเหมือนฝ่าบาทส่งพวกเรามาล้อมสำนักศึกษาศาสนาหลวง แต่
คิดอีกแง่หนึ่ง ไม่ใช่สำนักศึกษาศาสนาหลวงเป็นฝ่ายไม่ยอมเปิดประตูเอง
หรือ" เทียนไห่เชิงเสวี่เย่ยิ้ม ไม่พยายามปกปิดความยินดีของเขา

"หลานชาย อย่าได้ดีใจเร็วเกินไป..." เหน็จวันอ่อนเย้ย "ว่ากันว่า
เงินฉางเชิงเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับฝ่าบาท แต่หากเขาล่วงเกินกงกผู้นี้
ข้าเกรงว่ามีตรภาพก็ไม่มีประโยชน์อันใด"

เทียนไห่เชิงเสวี่เย่หันหน้าขมึนลงเล็กน้อยขณะตอบกลับไป "ท่านต้อง
เข้าใจคำพูดของท่าน"

เหน็จวันอ่อนฉีกยิ้ม "หลินกงกเป็นพี่น้องบุญธรรมของเสด็จพ่อ
อาสาเข้าวังเพื่อรับใช้เสด็จพ่อ ด้วยว่าเขามีฐานะสูงส่งและได้รับความเคารพ
อย่างมาก แม้แต่ในยามที่เสด็จแม่ครองราชย์และไม่พอใจเขา ก็ทำได้เพียง
ให้เขาเกษียณกลับไปพักที่เมืองจาง ตอนนี่เจ้าสำนักขางเซียวตัวเขา
กลับมารับตำแหน่งชั้นที่ใหญ่ดูแลพระราชลัญจกร ข้าอยากเห็นจริงๆ ว่า
ใครจะกล้าไม่เคารพเขา"

ชั้นที่ชราเอนหลังอยู่บนเกี้ยวตลอดเวลา ดวงตาปิดสนิทราวกับ
กำลังงีบหลับ ตอนแรกเทียนไห่เชิงเสวี่เย่พบว่าแปลกอยู่บ้าง เพราะ
ชั้นที่ผู้นี้มาประกาศราชโองการ ด้วยบรรยากาศกดดันรอบสำนักศึกษา

ศาสนาหลวงนี้ ชั้นที่ผู้นี้กล้าทำตัวเช่นนี้ได้อย่างไร ตอนนี่เมื่อเขารู้ว่าอีกฝ่ายคือหลินกงกงผู้โดดเด่นในอดีตที่ได้กลับมาอีกครั้ง ก็คิดว่านี่คือท่าทีที่หลินกงกงควรมี สายตาเขาเต็มไปด้วยความสงสัยใคร่รู้และนับถือผู้เป็นตำนาน อย่างไรก็ตามเขาก็ตระหนักได้ในไม่ช้าว่าเหล่าชั้นที่นางกำนัลในวังหลวงที่ล้วนมักติดต่อกับพระพรดินี้ศักดิ์สิทธิ์...รวมถึงหัวหน้าชั้นที่เขาสนิทสนมมาตั้งแต่ยังเยาว์ล้วนเพิ่งตายไปเมื่อวานนี่เอง การตายของคนเหล่านั้นพอจะเดาได้ว่าเป็นผลงานของหลินกงกง คิดได้ดังนี้ใบหน้าเขาก็ขาวซีดอยู่บ้าง

ผ่านไปครู่หนึ่งชั้นที่ชราาก็ล้มตาศั้นซ้ำๆ เห็นว่าประตูล้านักศึกษาศาสนาหลวงยังปิดอยู่ เขาก็ประกาศอย่างเรียบเฉยว่า "หากไม่เปิดก็ทำลายเสีย"

ยามที่ชั้นที่ชราหับตา เขาดูเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ทว่าเมื่อล้มตาศั้นกลับดูแข็งกร้าวดุจัน รวากับหอกคร่ำคร่าถูกนำออกมาจากผ้าเก่าไม่ว่าจะกวาดสายตาหรือเอ่ยคำพูดไปที่ใดก็ล้วนเฉียบแหลมทั้งสิ้น

เขาเติบโตขึ้นในวังหลวง ฝึกฝนวิชาลับอันลึกล้ำมาแล้วนับไม่ถ้วน ดังนั้นหลินกงกงจึงมีระดับการบำเพ็ญเพียรสูงมาก อย่างไรก็ตามท่าทีอันแข็งกร้าวดุจหอกนี้มิได้มาจากความแข็งแกร่งของเขา ความเจ็บคมในบรรยากาศนั้นมาจากแววตาและจิตใจที่ตระหนักรู้ในสรรพสิ่งของเขา ดวงตาฝ้าฟางด้วยความชราคู่นั้นเต็มไปด้วยความเด็ดเดี่ยวเที่ยงธรรมปราศจากความลังเลหรือความไม่มั่นใจ

ช่างสิ่งใจเฉยหลินกงกงกลับมายังวังหลวงและรับพระราชลัญจกรอันเป็นตัวแทนของการผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ ก้าวขึ้นสู่รัชสมัยใหม่

เขามาจากวังหลวง ในมือมีราชโองการ คำพูดเขาเป็นตัวแทนเจตนาของราชสำนักต้าโจว ใครจะกล้าขัดขืนเขาในตอนนี่

แต่หลังจากเขาพูดแล้ว สำนักศึกษาศาสนาหลวงก็ยั้งนั่งเงียบ

ไม่มีใครเดินไปทำลายประตู ไม่มีแม้แต่คนเดียว

ทหารม้าเกราะดำ กองกำลังรักษาประตูเมือง หรือองครักษ์ที่ติดตามหลินกงกงมาล้วนไม่มีใครเคลื่อนไหว ทุกคนต่างอยู่ในตำแหน่งเดิมของตน

ผู้คนมากมายมองไปทางเทียนไห่เชิงเสวี่ยทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ ยามรุ่งอรุณท่ามกลางสายฝนวสันตฤดูเมื่อสามปีก่อน บุตรผู้นำภาคภูมิของสกุลเทียนไห่ผู้นี้กลับมาจากด่านยงเสวี่ยและนำทหารของตระกูลมาทำลายประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวง

ในวันนั้นจึงตมมีคนบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก เป็นครั้งแรกที่สำนักศึกษาศาสนาหลวงแสดงความแข็งแกร่งและอำนาจบารมีออกมา สุดท้ายได้กุมชัยชนะเหนือความคาดหมายของคนทั้งหมด แต่ถึงอย่างนั้นสำนักศึกษาศาสนาหลวงกลับไม่ได้ซ่อมประตู และปล่อยให้ประตูสำนักพังตากลมฝนอยู่เป็นเวลานานจนแทบกลายเป็นทิวทัศน์แห่งใหม่ของจิงตู

ผ่านไปเป็นเวลานานจนกระทั่งเงินฉางเชิงสอไปได้อันดับหนึ่งในการสอบใหญ่ สกุลเทียนไห่ถึงได้สำนึกผิดและสร้างประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงขึ้นใหม่อย่างงดงามที่สุด

ประตูใหม่นี้คือหลักฐานความแข็งแกร่งของสำนักศึกษาศาสนาหลวง ทั้งยังเป็นความอับอายที่ไม่อาจลบล้างของสกุลเทียนไห่

นับจากนั้นมา ทุกคนในจิงตูก็รู้อยู่เรื่องหนึ่ง ประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงไม่อาจทำลายได้ง่ายนัก หากต้องการจะทำลาย ต้องมีคนตายหรืออับอายจนตาย

"ข้าอาศัยอยู่บ้านเกิดมานานเกินไป เลยไม่รู้ว่าจิงตูสองปีมานี้ คึกคักเพียงใด"

หลังจากได้ฟังขั้นที่ผู้ติดตามมากระซิบอธิบาย หลินกงกงก็หันไป

ทางเทียนไห่เซิ่งเสวี่ที่อยู่ไกลออกไปและกวักมือเรียก

เทียนไห่เซิ่งเสวี่เดินมา

หลินกงกงมองดูเขาเงียบๆ อยู่นาน ในที่สุดก็กล่าว "ตอนที่เจ้าเพิ่งเกิด ข้ายังอยู่ในจิตใจ ตอนนั้นข้าบอกพ่อเจ้าว่าสกุลเทียนไห่ก็ไม่ต่างอะไรจากพวกขยะปัญญาอ่อน มีแต่แม่ของเจ้าที่เป็นสตรีดีงาม ข้าหวังว่านางจะเลี้ยงลูกให้ได้ดี ดูเหมือนว่าคำพูดของข้าจะไม่ผิด"

เทียนไห่เซิ่งเสวี่รู้เรื่องในอดีตนี้จึงตอบอย่างจริงจัง "กงกงชมเกินไปแล้ว"

หลินกงกงไม่พูดเรื่องอดีตอีกและถามว่า "ข้าได้ยินว่าเจ้าเคยถูกทำให้อับอายที่นี้"

เทียนไห่เซิ่งเสวี่มองไปยังประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงที่ปิดแน่นและกล่าวตอบ "เป็นผู้เยาว์ที่กระทำการล่วงเกินจึงหาความอับอายให้ตัวเอง"

หลินกงกงรู้สึกประหลาดใจกับคำพูดนี้ไม่น้อย เขากล่าวด้วยสายตาสุขุม "เช่นนั้นเจ้าไม่คิดจะล้างอายหรือ"

การล้างอายที่เคยได้รับนั้นย่อมไม่นับเป็นการกระทำที่ล่วงเกินอีกแล้ว แต่เป็นการแก้แค้นอย่างเปิดเผย ส่วนวิธีการนั้น เช่น...ทำลายประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงอีกครั้ง

เทียนไห่เซิ่งเสวี่ใช้ความเสียบแสดงเจตจำนง

หลินกงกงมองเขาอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มแล้วถาม "หรือว่าทุกคนในสกุลเทียนไห่เป็นเหมือนเจ้า ไร้ความหนักแน่น"

เทียนไห่เซิ่งเสวี่รู้สึกว่างกายเย็นเยียบเมื่อได้ยินคำพูดนี้ ต้องรู้ว่าสถานการณ์ปัจจุบันนั้นตึงเครียดและอ่อนไหวมาก เพียงคำว่า "ไร้ความหนักแน่น" นี้ก็ทำให้สกุลเทียนไห่พบกับปัญหาใหญ่ได้แล้ว อย่างไรก็ตามความหนักแน่นของเขามีเพียงพอให้ปฏิเสธข้อเสนออันหวังดีของหลินกง

ถึงตอนนั้นแล้ว เหตุใดเขาต้องเสียใจด้วย

"ก่อนหน้านี้กงกกล่าวว่แม่ข้าเป็นกุลสตรีที่ติงาม ทั้งยังบอกรว่ข้า เป็นลูกที่ดี ดั่งนั้นในมุมมองข้า ข้าต้องแสดงควมมีเหตุผลออกมาบ้าง" เทียนไห้เซิ่งเสวี่สุดหายใจลึก คำพูดของเขาเย็นเยียบแหลมคมดุจน้ำแข็ง "ยิ่งไปกว่านั้น คำพูดของกงกก่อนหน้านี้ไม่เหมาะสมนัก เจ้าสำนักเงิน ได้สร้างควมชอบใหญ่หลวงให้แก่เผ่ามนุษย์ อีกทั้งยังเป็นว่ที่สังฆราช อยว่ว่าแต่ราชโองการม่วนหนึ่งเลย ต่อให้ฝ่าบาทมาด้วยตัวเอง ข้าก็เชื่อว่า พระองค์คงไม่ทำเกินไป และยอมไม่มีทางทำลายประตุสำนักอย่างแน่นอน"

"อย่งนั้นหรือ" หลินกงกพลันหัวเราะขึ้นมา และเมื่อเสียงหัวเราะ จางไปในชั่วขณะต่อมา สีหน้าเขาก็เปลี่ยนเป็นเยือกเย็นยิ่งกว่าเทียนไห้ เซิ่งเสวี่ ทั้งยังแข็งกรว่อย่างที่สุด กำหมัดชูขึ้นฟ้ากล่าว "ลูกหลานของ องค์ไท้จู้ได้กลับคืนสู่อำนาจ ทั่วโลกล้วนยินดี ในตอนนี้สำนักศึกษา ศาสนาหลวงกลับปฏิเสธราชโองการ พฤติการณ์น่าสงสัยอย่างแท้จริง หรือว่ทั้งหมดนี้ล้วนหลอกลวง หากไม่กล้าแม้แต่จะทำลายประตุสำนัก แล้วจะอ้างสิทธิ์ปกครองโลกนี้ได้อย่งไร"

คำพูดพวกนี้จริงจ่งอย่งยิ่ง นำพรันพริ้งอย่งยิ่ง

ไม่รอให้เทียนไห้เซิ่งเสวี่ตอบ เหอจวินอ่องก็ได้สติกลับมาก ขบฟัน ดึงแส้ออกมา ฟาดใส่หลังกองทหารของเขาพร้อมร้องตะโกน "เร็ว ทำลาย ประตุสำนัก!"

ด้วยคำสั่งนี้ พวกกองกำลังรักษาประตุเมืองและองครักษ์ที่เสียบังน อยูกัเริ่มเคลื่อนไหว เตรียมจะจัดการกับสถานที่

ทหารม้าเกราะดำหลายร้อยนายเตรียมบุกเข้าไป เกราะหนักบน ร่างกายทหารและเหล่าม้าศึกสองประกายเย็นเยียบ แม้ควมรู้สึกคุกคาม จนน่าอึดอัด

ไม่ว่ว่าประตุสำนักศึกษาศาสนาหลวงจะดงามเพียงใด ไม่ว่จะ

ทนทานแค่ไหน ก็ต้องกลายเป็นเศษซากหากเจอกับอาวุธของทหารม้า
เกราะดำ

ในตอนนั้นผู้คนในสำนักศึกษาศาสนาหลวงจะเตรียมรับมือกัน
อย่างไรเล่า

ตอนที่ 3 สำนักแห่งหนึ่ง

ประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงปิดแน่นอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเสียง
เด็ดลอดออกมาให้ได้ยินแม้แต่น้อย แม้แต่ยามที่ทหารม้าเกราะดำ
ล้อมเอาไว้หรือขณะที่ชนที่ซรานำราชโองการมาก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
ยังคงนิ่งเงียบ ทุกคนคิดว่าไม่มีใครอยู่หลังประตูสำนักที่หนาหนักนั้น

ทว่าความจริงแล้วมีคนอยู่ด้านหลังประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวง
อยู่ตลอดเวลา

ด้านหลังประตูสำนักปลุกต้นหวงหยางไว้สองต้น เมื่อฤดูสารท
มาเยือน ใบไม้บนต้นไม้ทั้งสองก็ลดลงไปอย่างมาก แสงแดดเย็นยะเยือก
ลอดผ่านกิ่งก้านตกลงสู่ใบหน้าสาวน้อยผู้หนึ่ง

สาวน้อยผู้นั้นหน้าตาหมัดจงดงาม แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งความเป็น
เด็กน้อย นางยังเยาว์วัย ینگอยู่ได้แสงแดดยิ่งดูมีเสน่ห์ อย่างไรก็ตาม
ความกังวลและความอ่อนล้าในสีหน้าแววตาของนางก็ดูชัดเจนมากขึ้น
เช่นกัน

เยี่ยวเสี่ยวเหลียน ศิษย์ในของสำนักศึกษาหนานซี
หูโม่ววียืนอยู่ข้างกายนาง

ศิษย์สำนักศึกษาหนานซีหลายสิบคนยืนอยู่ด้านหลังพวกเขา
กระบี่ของพวกเขาถูกชักออกมานานแล้ว

แสงแดดฤดูสารทอันสดใสร่องต้องไบหน้าพวกเขา แต่ไม่อาจ
ตกลงบนกระบี่ของพวกเขาได้ เพราะกระบี่เหล่านั้นแหลมคมเกินไป
ประกายกระบี่เจิดจ้าเกินไป

พวกเขายืนเฝ้าอยู่ด้านหลังประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงตลอด
เวลา

ค่ายกกระบี่ของสำนักศึกษาหนานซีปกป้องที่แห่งนี้มาสามวัน
สามคืนแล้ว

ในตอนนี่ศิษย์หญิงของสำนักศึกษาหนานซีเหนื่อยล้าอย่างยิ่ง
ครั้นได้ยินเสียงแฉ่วเบาดังมาจากกำแพง สีหน้าพวกเขาก็เริ่มเปลี่ยนไป

ทหารม้าเกราะดำของต้าโจวไร้ผู้ต่อกรในโลกนี้ หากพวกเขาบุก
เข้ามาเช่นนี้ ต่อให้เป็นค่ายกกระบี่ของสำนักศึกษาหนานซีก็ไม่อาจ
ต้านทานได้

"จะอย่างไรดี" เยี่ยวเสี่ยวเหลียนหันไปหาซูโม่วี ไบหน้าดงาม
เต็มไปด้วยความกังวล

ซูโม่วีหันหน้าไปทางหอตำรา นึกถึงสหายผู้ไม่พูดจาอะไรนับตั้งแต่
กลับมาจากสุสานเทียนซู ทั้งยังไม่ตัดสินใจอันใด

"นั่นคือหลินกงกิง! พวกเจ้าทั้งหมดยังคิดอะไรอีก! เหตุใดถึงไม่รีบ
เปิดประตูสำนักแล้วรับราชโองการ" ศิษย์คนหนึ่งของสำนักศึกษา
ศาสนาหลวงมองไปทางผู้คนตรงหน้าประตูสำนัก ไบหน้าเต็มไปด้วย
ความหวาดกลัวยามที่ร้องตะโกน "อย่าบอกว่าพวกเจ้าเตรียมจะขัด
ราชโองการ! ข้าไม่มีทางร่วมตายไปกับพวกเจ้าแน่!"

ได้ยินคำพูดของคนผู้นี้ กลุ่มอาจารย์กับศิษย์ก็เริ่มร้อนรนขึ้นมา
เสียงโต้เถียงกันดังขึ้น บางคนถึงขนาดทะเลาะกันรุนแรง

ซูโม่วี่มองไปทางศิษย์ผู้นั้น จำได้ว่าเขาคือบุตรของพ่อค้ามั่งคั่งบนถนนเหอหนาน เขาจดจำชื่อศิษย์ผู้นั้นไว้ในใจเสียๆ

เยี่ยเสี่ยวเหลียนมองไปทิศทางเดียวกับเขาและคิดว่าเขากำลังลัดเลาะนางหันไปทางศิษย์และอาจารย์เหล่านั้นแล้วตะโกน "ธิดาเทพมีคำสั่งให้ศิษย์สำนักศึกษาหนานซีดูแลความปลอดภัยของเจ้าสำนักเงิน! หากพลาดเขลาหาวดกัวก็ออกไปทางประตูหลัง หากพุดจาพัวเพื่อไร้อาระอย่าโทษว่ากระบี่สำนักเราไร้เมตตา!"

บุตรพ่อค้าจากถนนเหอหนานหน้าเปลี่ยนสีทันทีที่ได้ยินคำพูด เขาโกรธมากแต่ก็ไม่กล้ากล่าวอะไรอีก ก่อนเดินออกไปจากฝูงชน

ไม่นานนักศิษย์และอาจารย์สิบกว่าคนก็เดินออกจากฝูงชน ทั้งหมดล้วนเดินไปทางประตูหลัง

เมื่อเห็นภาพนี้ พวกที่ยังอยู่ก็อดตะโกนด่าไม่ได้ ยิ่งหลังจากเห็นสายตาของเหล่าศิษย์หญิงจากสำนักศึกษาหนานซี พวกเขาทั้งรู้สึกอับอายมากขึ้นและตะโกนด่าเสียงดังกว่าเดิม

ซูโม่วี่ไม่กล่าวคำ เพียงจดจำชื่อของพวกคนที่เดินจากไปเอาไว้ในใจ

ในตอนนี้เยี่ยเสี่ยวเหลียนตระหนักว่าการนิ่งเงียบของเขาไม่ได้หมายความว่าเขาลังเล นางรู้สึกสงสัยจึงถามออกไป "ท่านคิดอะไรอยู่"

ซูโม่วี่ตอบอย่างใจเย็น "ข้ากำลังคิดว่าหากสำนักศึกษาศาสนาหลวงดำรงอยู่ต่อไปได้ จะใช้วิธีใดเอาคืนคนพวกนี้ดี"

เยี่ยเสี่ยวเหลียนตกใจเล็กน้อยพลางคิดในใจว่าซูโม่วี่จากสำนักหลิงที่ขึ้นชื่อเรื่องความมีมารยาทเปลี่ยนนิสัยไปตั้งแต่เมื่อใดกัน

นางไม่ได้พูดออกมา แต่ซูโม่วี่รู้ว่านางกำลังคิดอะไร เขาทอดสายตา มองสำนักศึกษาศาสนาหลวงท่ามกลางฤดูสารทอันงดงาม ใบหน้าแสดงอาการหวนคำนึง "ที่แห่งนี้ช่างน่าสนใจ ทุกคนที่อยู่ที่นี่มานานพอจะยอม

ต้องเปลี่ยนแปลงไปบ้าง"

ถ้าสำนักศึกษาศาสนาหลวงที่น่าสนใจนี้ดำรงต่อไปได้ก็คงจะ
ยอดเยี่ยมยิ่งนัก แต่คำว่า 'ถ้า' นั้นเป็นคำที่ไม่อาจเชื่อถือได้มากที่สุด

มิเช่นนั้นเหตุใดเขาถึงได้รู้สึกโศกเศร้าและถวิลหาขึ้นมาแล้ว

ตรอกไปฮวาถูกจัดการเรียบร้อยแล้ว สิ่งก่อสร้างฝั่งตรงข้ามพังราบ
เป็นหน้ากลอง เหลือไว้เพียงแคโรงน้ำชาหลังหนึ่ง

ท่ามกลางฝุ่นที่ลอยคลุ้ง โรงน้ำชาที่เคยรับชมการประลองหลาย
สิบครั้งแห่งนี้ดูโดดเด่นยิ่งวอย่างยิ่ง ในอีกแง่หนึ่งก็บ่งบอกได้ว่าทหารม้า
เกราะดำจำนวนหลายร้อยนายนำหวาดหวั่นเพียงใด

ประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงยังคงปิดแน่น

"กล้าหาญถึงเพียงนี้ สมแล้วที่เป็นสำนักศึกษาศาสนาหลวงที่
เจ้าสำนักขางสร้างขึ้น สมแล้วที่เป็นศิษย์น้องของฝ่าบาท"

หลินกงกงพลันหัวร่อ รอยยิ้มเปี่ยมด้วยอารมณ์ความรู้สึก

ลุ่มเสียงชายชราไม่ชัดเจนอยู่บ้าง แผ่วเบาอยู่บ้าง นอกเหนือจาก
เหล่าผู้ติดตามอายุน้อยที่อยู่ใกล้ๆ แล้วก็ไม่มีใครอื่นได้ยินอีก

อย่างไรก็ตามประโยคต่อมาทุกคนในบริเวณนั้นล้วนได้ยิน

หลินกงกงมองไปที่ประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวงที่ปิดแน่น รอยยิ้ม
จางหายไปเมื่อเขาเอ่ยเนิบช้า "เจ้าสำนักเงินตัวคนเดียว แต่ศิษย์และ
อาจารย์ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง...มีครอบครัว"

เมื่อประโยคนี้จบลง ในที่สุดก็มีเสียงดังมาจากสำนักศึกษา
ศาสนาหลวง ความวุ่นวายเกิดขึ้นบนถนน

สายตาจำนวนนับไม่ถ้วนมองไปที่ชั้นที่ชราผู้ถือตราพระราชลัญจกร
ใบหน้าของเทียนไท่เซิ่งเสวี่ยซีตขาวยิ่งกว่าเดิม

เขาไม่คาดคิดเลยว่าหลินกงกงจะผิดจากชื่อเสียงอันซื่อสัตย์มั่นคง

อย่างสิ้นเชิง ใช้วิธีที่ไม่เกรงใจจนถึงขั้นชู้วร้ายออกมา!

พวกเขาไม่รู้ว่าจะได้ยื่นผิดไปหรือไม่

เสียงนั้นฟังเหมือนดังมาจากในสวนลึกของสำนักศึกษาศาสนาหลวง
จากนั้นประตูหน้าของสำนักศึกษาศาสนาหลวงที่ปิดอยู่เป็นเวลา
สามวันสามคืนก็เปิดออกซ้าๆ ในที่สุด

จิตกระปี่เย็นเยียบนากลัวโถมเข้าไปใส่คนภายนอก อาจารย์และศิษย์
ของสำนักศึกษาศาสนาหลวงสองร้อยกว่าคนพุ่งออกมา

พวกเขาไม่อาจสู้ได้อย่างแน่นอน แต่พวกเขาก็ยังรักษาค่ายกล
เอาไว้อย่างแน่นหนาขณะระอคอย

ครั้นเห็นภาพนี้ ทั้งเหอจวินอ่องและกองทหารม้าเกราะดำต่างมี
สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย

หลินกงกงเยือกเย็นอย่างยิ่ง เขาถึงขนาดมีสีหน้าค่อนข้างพอใจ
กับภาพที่เห็น

ตูโม่อิวี่ไม่ได้นอนมาสามวันจึงเหนื่อยล้า ทว่าดวงตากับน้ำเสียง
ยังคงแจ่มใส

เขายืนอยู่บนบันไดหิน มองไปทางหลินกงกงและกล่าว "ประกาศ
ราชโองการใช้แค่คนเดียวก็พอ"

ราชโองการมาถึง แต่สำนักศึกษาศาสนาหลวงไม่เปิดประตูไม่จัดวาง
โต๊ะบูชา ไม่หมอบกราบกับพื้น แต่กลับบอกว่ให้หลินกงกงเข้าไปได้
คนเดียว ท่าที่เยี่ยงนี้นับว่าไม่ให้ความเคารพอย่างยิ่ง

หลินกงกงไม่โกรธ เขายิ้ม "หากข้าจำต้องสังหารเขา แต่ราชโองการ
มีวนเดียวกับตัวข้าก็พอแล้ว"

กล่าวแล้วเขาก็เดินเข้าสู่สำนักศึกษาศาสนาหลวง เดินผ่านตูโม่อิวี่
และตบไหล่เบาๆ

สีหน้าเยี้ยเสียวเหลียนเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบในทันที มือที่กุมกระบี่

แน่นขึ้นเล็กน้อย

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ซูโม่อวีไม่ได้กระอักเลือดล้มลงนอนตายกับพื้น

หลินกงกงเพียงอยากแสดงความชื่นชมซูโม่อวีเท่านั้น

ในเหตุการณ์ใหญ่ครั้งนี้ คู่ชงปีกับเปี่ยย้งหงเป็นสองผู้แข็งแกร่ง
ขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ที่มีผลงานโดดเด่นอย่างมากโดยเฉพาะคนหลัง

ซูโม่อวีเป็นหลานชายเปี่ยย้งหง แต่หลังจากเหตุการณ์นั้นเขาก็ยังคง
อยู่ในสำนักศึกษาศาสนาหลวงและไม่เคยจากไป ในสายตาคนทั่วไป
นี่เป็นเรื่องโง่เขลา แต่สำหรับหลินกงกงที่ทำเรื่องโง่เขลาเช่นนั้นมาทั้งชีวิต
นี่เป็นเรื่องที่ยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง

ประตูหอตำราถูกเปิดออก แสงแดดตกลงบนพื้นกระดานสีดำแวววาว
มันเงาจนสามารถสะท้อนภาพได้

เงินฉางเชิงนั่งอยู่ริมหน้าต่าง ไม่ได้มองออกไปนอกหน้าต่างดูทิวทัศน์
ฤดูสารท เขาก็มหันหน้า รวากับกำลังคิดอะไรบางอย่าง

หลินกงกงมองเขาอย่างเงิบงัน มองอยู่เป็นเวลานาน

เงินฉางเชิงไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่ได้กล่าวอะไร ยังคงก้มหน้าอยู่
เช่นนั้น

หลินกงกงพลันเข้าใจว่าเขากำลังมองดูเงาสะท้อนของตนเองบน
พื้นกระดาน

เงินฉางเชิงกำลังมองดูตัวเอง

ตอนที่ 4 ราชโองการม้วนหนึ่ง

แสงกระจ่างใสของฤดูสารทศาดส่องทั้งในและนอกหอดำรา
เจียบสงบเป็นอย่างยิ่ง

ทันใดนั้นเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น เสียงนี้ชราอย่างมาก สงบและไม่
กระวนกระวาย เป็นเสียงที่นุ่มนวล ผ่อนคลาย ไม่คุกคามแต่อย่างใด
เป็นเสียงที่ชวนให้เชื่อใจ

หลินกกงกล่าว "ข้ารู้ว่าเจ้ากำลังคิดอะไร เจ้าคิดว่าฝ่าบาทถูกพวกเรา
เหล่าขุนนางชั่วปีบบังคับ สามวันก่อนถึงมีราชโองการเช่นนั้น ทั้งยังสั่งให้
คนมาล้อมสำนักศึกษาศาสนาหลวง ห้ามคนที่อยู่ด้านในออกมา แต่เจ้า
ผิดแล้ว นี่เป็นราชโองการที่ฝ่าบาททรงร่างด้วยพระองค์เอง ด้วย...
ประสงค์จะปกป้องเจ้า"

ในยามที่เขากล่าว สายตาไม่ละออกจากผู้เยาว์ที่ริมหน้าต่าง
แม้แต่น้อย รวกับว่าเขาพยายามมองเด็กหนุ่มผู้นี้ให้ออก แต่อีกฝ่าย
กลับไม่มีปฏิกิริยาใด ไม่ว่าจะได้อะไรก็ยังคงก้มหน้าก้มตาต่อไป
อย่างเจียบงัน เหตุใดจึงไม่มีการตอบสนองเลย จะเป็นความตื่นตัน
ความไม่เชื่อ ความหยาบหยัน ความโกรธเคือง หรืออารมณ์อื่นใดก็ได้

หลังจากได้ยินคำพูดเหล่านั้น อารมณ์ของเด็กหนุ่มควรจะมีความเปลี่ยนแปลงบ้างมิใช่หรือ

หอดำรายยังคงเจียบส่งัด บางทีอาจเป็นเพราะหลินกงกงไม่พูดอะไร ไม่ได้อ่านราชโองการ แต่ปล่อยให้ความเจียบนี้ดำรงต่อไป

เวลาผ่านไป ในที่สุดผู้เยาว์คนนั้นก็เงยหน้าขึ้น ทอดสายตามองนอกหน้าต่าง มองดูทิวทัศน์ฤดูสารทอันเย็นสดชื่น

การต่อสู้บนสุสานเทียนชู่ผ่านไปสามวันแล้ว แต่ใบหน้าของเขายังคงซีดขาว เห็นได้ชัดว่าผ่ายผอมลงมาก อย่างไรก็ตามสีหน้าเขายังคงสงบอย่างยิ่ง

ไม่มีความโศกเศร้าหรือโกรธซึ่งบนใบหน้า ไม่มีความสิ้นหวังซุนซ้อง มีเพียงความสงบ

เพราะกำลังครุ่นคิดบางอย่าง คำโครงหน้าอันอ่อนเยาว์ของเขาจึงเคร่งขรึมจริงจัง เขาไม่ใช่เด็กหนุ่มหัวเก่าเช่นที่คนทั่วไปประเมินอีกต่อไป แต่เติบโตใหญ่แล้วจริงๆ

ในคืนเดียวเขาประสบเรื่องราวมากมาย ก้าวข้ามความตาย เห็นภาพอันสง่างามและน่าเกลียดนับไม่ถ้วน เป็นใครก็ต้องเติบโตขึ้นหากผ่านเรื่องเช่นนี้ จริงหรือไม่

เมื่อเขาคิดถึงเรื่องเหล่านี้ สายตาหลินกงกงที่มองไปทางผู้เยาว์คนนี้ก็มิประกายเวทนาที่คาดไม่ถึงปรากฏขึ้น

ราชโองการสี่เหลืองสดถูกนำออกมาจากแขนเสื้อของเขาแล้ว เขาไม่ได้เปิดออก แต่กำไว้แน่นดุจกำดอกเล่มหนึ่ง

"เจ้ารู้ว่าเหตุใดข้าจึงมายังสำนักศึกษาศาสนาหลวงในวันนี้" หลังจากเจียบไปนานหลินกงกงก็กล่าวต่อ "เข้ามาเพื่อนำร่างจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ไป"

หอดำรายยังคงเจียบเซียบ ลมฤดูสารทพัดปลิวผ่านหน้าต่าง ท่องไปตามชั้นวางหนังสือและแผ่นกระดานอย่างเสรี

"จากนั้นเล่า" เงินฉางเชิงถาม

สามวันสามคืนมานี้ เขาไม่กินไม่ดื่ม ไม่เปิดปากสักครั้ง จนกระทั่งตอนนี้

เขาพูดแถมซ้ำอย่างมาก น้ำเสียงแหบพร่าอย่างยิ่ง แจกเช่นทราย ที่ถูกแผดเผาได้ดวงตะวันฤดูสารทนานสามวัน

"ในที่สุดเจ้าก็พูดแล้ว" หลินกงกมองเขา น้ำเสียงเจือความรู้สึกปลงอนิจจัง

เงินฉางเชิงส่ายหน้า "ข้าพูดแล้วก่อนหน้านี้ หากข้าไม่พูด มีหรือท่านจะเข้ามาได้"

ยามกล่าวคำเขาก็ยังคงมองไปนอกหน้าต่าง ฟังพิศสนามหญ้าที่เริ่มเหลือง ดูน้ำเย็นในทะเลสาบ มองดูต้นไม้ใหญ่ริมทะเลสาบ น้ำเสียงสงบอย่างมากประหนึ่งไร้ซึ่งอารมณ์อันใด สีหน้าเคร่งเครียดอย่างมาก แต่ไม่มีความเหยียดหยามเลยแม้แต่น้อย เพราะเขาเพียงแต่ให้คำอธิบายตามความเป็นจริงอย่างใจเย็นเท่านั้น

อย่างไรก็ตามหลินกงรู้สึกคับข้องอย่างยิ่งเพราะท่าที่เช่นนั้น และรู้สึกราวกับแน่นหน้าอกขึ้นมา

นี่คือข้อเท็จจริง แม้จะไร้ความหมายก็ยังเป็นข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นคนให้ซูโม่วีเปิดประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวง

นี่ไม่เกี่ยวข้องกับหลินกง ไม่เกี่ยวข้องกับราชโองการเท่าใดนัก เขาแค่อยากจะทำอะไรบางอย่างเท่านั้น

ดังเช่นที่ผู้เยาว์ผู้หนึ่งเคยกล่าวไว้ที่โรงเตี๊ยมสวนหลี่จื่อเมื่อสามปีก่อน เงินฉางเชิงกับสวีไห่ยวทรงเป็นคนที่ทำให้คนอื่นพูดอะไรไม่ออก

หอดำราบเจียงจันอีกครั้ง จนกระทั่งหลินกงพูดขึ้นอีก

"ใช่แล้ว แต่เจ้าก็ยังพูดอยู่ดี เช่นเดียวกับที่ไม่ใช่ทุกคนในสำนักศึกษาศาสนาหลวงจะยินดีตายไปพร้อมกับสำนัก"

"สำนักศึกษาศาสนาหลวงหาใช่สำนักใจชิง กฏของสำนักก็ไม่เข้มงวด ไม่มีธรรมเนียมอันใด นี่คือสถานที่เอาไว้ศึกษาเล่าเรียนเท่านั้น มีสิทธิ์อะไรไปเรียกร้องให้พวกเขาทำเรื่องเช่นนั้นกัน"

เงินฉางเชิงไม่มีจิตคิดร้ายกับเหล่าอาจารย์และศิษย์ที่ออกจากสำนักไป ไม่รู้สึกรู้ว่าต้องให้คำอธิบายอันใดกับชั้นที่ชราผู้นี้

"จากนั้นแล้ว" เขาถาม สายตาทอดชมทิวทัศน์ฤดูสารทนอกหน้าต่าง นี่เป็นการกล่าวซ้ำ เป็นการย้ำเตือน ที่สำคัญคือเป็นคำถามที่เขาต้องการคำตอบ

"หลังจากเรารับร่างจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ไปแล้ว ย่อมต้องทำพิธีศพ อย่างยิ่งใหญ่อันเป็นธรรมดา ไม่สิ...ต้องเป็นพระราชพิธี" หลินกงงออธิบายอย่างเรียบเฉย "แม้ในสายตาข้า จักรพรรดินีปีศาจควรถูกบดกระตุกจนเป็นเถ้าแล้วไปรยทิ้งลงคุน้ำโสโครก แต่นางก็ยังเป็นชายาเอกในจักรพรรดิองค์ก่อน เป็นมารดาผู้ให้กำเนิดฝ่าบาท ด้วยศักดิ์ฐานะนี้ของนาง เจ้าไม่ต้องเป็นกังวลถึงปัญหา"

เงินฉางเชิงมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างสงบนิ่งยามที่ให้คำตอบ "ข้าฝังนางไปแล้ว"

หอดำราเปลี่ยนเป็นเงียบงันอีกครั้งหนึ่ง ไม่มีใครพูดอะไรเป็นเวลานาน

ในเมื่อนางถูกฝังไปแล้ว นางย่อมต้องมีหลุมศพ หากมีหลุมศพ ก็ย่อมไม่อาจขุดขึ้นมาได้อีก ต่อให้มีราชโองการก็ไร้ความหมาย

เพราะนี่คือศีลธรรมจรรยา เป็นการเคารพต่อผู้จากไป

"แม้แต่สุสานในสวนใจยังเปิดได้ ก็ไม่มีสุสานใดในโลกที่เปิดไม่ได้" หลินกงงหรือตาลงเล็กน้อยขณะมองไปยังเงินฉางเชิง "บางที่เจ้าอาจบอกข้าได้ว่าสุสานของนางอยู่ที่ใด"

นางถูกฝังอยู่ในส่วนลึกของสวนไปเฉ่า

เงินฉางเชิงคิดอยู่ในใจอย่างเสียบงัน ไม่ตอบคำถามนี้
ช่วงหลายปีที่ผ่านมานี้ เขาพบจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์หลายครั้ง
ล้วนแล้วแต่อยู่ในสวนไปเฉ่าทั้งสิ้น

เขาไม่เคยถามจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ว่าเหตุใดนางจึงชอบนั่งตีหมา
ในสวนไปเฉ่า หรือว่าโต๊ะหิน กาน้ำชาโลหะ กับชาดำชาขาวเหล่านั้น
มีความหมายอันใดกับนาง

แต่ในสวนไปเฉ่า นางลูบใบหน้าเขา มองตาเขา เขาเห็นความหวน
คำนึงสะท้อนในดวงตานาง และรู้ว่าที่นั่นเป็นที่ที่นางชื่นชอบที่สุด เพราะ
มันเป็นสถานที่ซึ่งนางเคยมีช่วงเวลาอันงดงามที่สุด

ดังนั้นเขาจึงฝังนางไว้ในสวนไปเฉ่า

"เจ้าสำนักเงินจะขัดราชโองการอย่างนั้นหรือ"

หลินกงกงหรือตาลงมากกว่าเดิม เผยความเจ็บแสบออกมา
น้ำเสียงแข็งกร้าวผิดปกติ

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเรียกเงินฉางเชิงว่าเจ้าสำนัก กล่าวอย่างเคร่งเครียด
จริงจัง สีหน้าเครียดขมขื่นอย่างยิ่ง

เงินฉางเชิงมองออกไปนอกหน้าต่าง ชมทิวทัศน์ฤดูสารทอย่าง
เสียบงัน

ในตอนนั้นเองที่เขาตระหนักว่าฤดูสารทที่ขาดสายฝนนั้นไม่ค่อย
มีความหมายเท่าใดนัก

ไร้หยดน้ำฝนบนใบไม้เหลืองใบไม้แดง ฝุ่นลอยขึ้นนอกกำแพง
สำนักและกระจ่ายไปในไ้อดดด ไม่สดใสนำมามองอีกต่อไป ให้ความรู้สึก
ขุ่นหมอง ชวนให้ไม่สบายใจ

เขาไม่พอใจฤดูสารทเช่นนี้

"ทั้งจุล็ดและกวนซิงเค่อได้สลายเป็นฝุ่นผงและแสงหลังเสียชีวิต
กลับคืนสู่มหาสมุทรดวงดาว ไม่เหลือร่องรอยในโลกมนุษย์แม้แต่รอย

การบำเพ็ญเพียรของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์สูงกว่าลมฝนแปดทิศทั้งสอง
มากนัก หากนางต้องการ นางยอมเปลี่ยนร่างให้กลายเป็นฝนดาวไนยามที่
นางดับสูญ แต่นางไม่ได้ทำ เจ้ารู้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด"

หลินกงงเข้าสู่หอตำราและยืนบนแผ่นกระดานสีดำแวววาว
แผ่นนั้น

กรณีประตูด้านหลังเขาพอดี

เขามองไปยังเงินฉางเชิง "เพราะจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์รู้ว่าเจ้า
ให้ความสำคัญกับความรู้สึก รู้ว่าเจ้าต้องนำร่างนางไป จึงทิ้งปัญหาไว้
มากมายเช่นนี้"

คำพูดของเขาหนักหนาสาหัสอยู่บ้าง สีหน้าก็เคร่งขรึมจริงจัง
อย่างมาก

เงินฉางเชิงเข้าใจความหมายของเขา รู้ว่ามีคนมากมายที่คิดอย่างนี้
เช่นกัน แต่เขาไม่เชื่อเช่นนั้น

เหตุใดคนเช่นจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ ก่อนกลับคืนสู่มหาสมุทรดวงดาว
ต้องมาสนใจเรื่องเล็กน้อยหลังจากตายแล้วด้วย

แต่น่าเสียดายที่คงไม่มีใครเชื่อเรื่องนี้

"เจ้ามีความชอบในการตายของจักรพรรดินีปีศาจบนยอดเขา
สุสานเทียนชู่ และยังเป็นศิษย์น้องของฝ่าบาทอีกด้วย" เสียงหลินกงง
แข็งกระด้างขึ้นเรื่อยๆ "แต่ทุกคนเห็นนางช่วยเจ้าบนยอดเขาสุสานเทียนชู่
และยังเห็นเจ้าแบกนางไปเช่นกัน"

เงินฉางเชิงยังคงมองออกไปนอกหน้าต่าง ไม่ตอบคำพูดเหล่านี้

หลินกงงกล่าวต่อ "ในสายตาผู้อื่น เจ้าหามีค่าไม่ จะดูหมิ่นเจ้า
หรือสังหารเจ้าล้วนเป็นเรื่องง่ายตาย แม้แต่เจ้าสำนักชางก็เชื่อว่าเจ้าอยู่
ก็ไม่มีประโยชน์อันใดอีก แต่...ข้าไม่คิดเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้ข้าจึงมายัง
สำนักศึกษาศาสตร์หลวงเพื่อประกาศราชโองการนี้ เพราะข้าอยาก

ให้โอกาสเจ้าอีกครั้งหนึ่ง"

เงินฉางเซ็งกะพริบตารวกับปรารถนาจะบดขยี้ฤๅษารทนอกหน้าต่าง
ให้แหลกสลาย

ตอนที่ 5 สหายผู้หนึ่ง

"โอกาสอะไร"

"โอกาสให้เจ้าเลิกชดชืนอย่างไร้ความหมาย เพื่อไม่ให้คนอื่นมีเหตุผลมาสังหารเจ้า เช่นนั้นแล้วเจ้าก็สามารถอยู่ในสำนักศึกษาศาสนาหลวงต่อไปได้ อยู่ในจึงตู่ต่อไปได้ ช่วยงานฝ่าบาท"

"ข้าไม่เข้าใจ"

"จักรพรรดินี้ปีศาจพุดกุกในคืนนั้น อ่องเหล่านั้นไม่อาจล้อเล่นด้วยได้ และสกุลเทียนให้ก็คงไม่ยอมทำตัวดีตลอดไป ฝ่าบาทจะนั่งบัลลังก์อย่างมั่นคงได้หรือไม่ นั่นยังเป็นปัญหา"

"หรือว่าท่านไม่เชื่อในตัวอาจารย์"

"ความภักดีของเจ้าสำนักซางไม่จำเป็นต้องมีหลักฐาน แต่ข้าไม่รังเกียจหากฝ่าบาทจะมีผู้ช่วยเพิ่มอีกสักคน"

เงินฉางเชิงพอจะเข้าใจเจตนาของหลินกงงอยู่บ้าง

บางทีนี่อาจเป็นโอกาสของเขากับสำนักศึกษาศาสนาหลวงอย่างแท้จริง แต่เขาไม่พูดอะไรออกมา

หลินกงงแนะนำ "รับราชโองการไป ส่งมอบรางวัลเทียนให้มา

ประกาศจุดยืนให้ได้ห้ำได้รู้ และอยู่ข้างฝ่าบาทต่อไป"

หลังจากเจียบไปนาน เฉินฉางเซ็งก็ถามขึ้น "เหตุใดข้าต้องทำเช่นนั้น"
หลินกงกงตอบ "เพราะฝ่าบาทต้องการให้เจ้าช่วย"

หลังจากเจียบไปนาน เฉินฉางเซ็งก็ถามขึ้นอีก "เหตุใดข้าต้องช่วยเขา"
สีหน้าหลินกงกงเย็นเยียบขึ้นมา "มีแต่ทางนี้เท่านั้น เจ้าจึงจะรักษา
ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์ร่วมสำนัก และคุณธรรมระหว่างเจ้าชีวิตและ
ขุนนางได้"

"ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์ร่วมสำนัก...ย่อมมีอยู่แน่นอน" เฉินฉางเซ็ง
ย่นขึ้น วางมือขวาไว้บนขอบหน้าต่าง มองดูทิวทัศน์ของฤดูหนาวที่ค่อยๆ
แห้งเหี่ยวและหม่นมัวขึ้นที่ละน้อย ก่อนที่เขาจะถามขึ้นอย่างเนิบช้า
"แต่คุณธรรมระหว่างเจ้าชีวิตและขุนนางคืออะไรกัน"

หลินกงกงกล่าวเสียงห้าว "เมื่อเป็นคนของต้าโจว เจ้ากล้าบอกว่า
ไม่คิดอยากเป็นขุนนางหรือ"

"ต่อให้ข้าต้องการเป็นขุนนาง แต่ศิษย์ที่เคยคิดอยากเป็นจักรพรรดิ
ตั้งแต่เมื่อใดกัน" เขาส่ายหน้าพลางกล่าวต่อ "ศิษย์ที่รู้วิธีดูแลรักษาผู้คน
แต่เขาจะไปรู้วิธีดูแลรักษาบ้านเมืองได้อย่างไรกัน"

หลินกงกงเข้าใจความหมายบางอย่างแล้ว น้ำเสียงก็เย็นเยียบยิ่งขึ้น
"จักรพรรดินีปีศาจมิใช่มารดาเจ้า เจ้าก็แค่มกตัวหนึ่งเท่านั้น ดังนั้น
ทางที่ดีเจ้าควรรีบตื่นได้แล้ว อย่าเชื่อว่าเพราะนางช่วยเจ้าไว้บนยอดเขา
สุสานเทียนชุนหรือมีความรักต่อเจ้าล้าลึกจนเจ้าต้องปกป้องสุสานของนาง
ด้วยใจกตัญญู"

เฉินฉางเซ็งตอบ "บนกระดานหมาก หมากแบ่งเป็นสี่แดงสีดำ
หากข้าเป็นตัวหมากของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ แล้วจะยังเป็นหมากฝั่งท่าน
ด้วยได้อย่างไร"

ทั่วโลกรู้ว่าเขาเป็นตัวหมาก เป็นผลไม้ที่ผู้ต่อต้านเทียนให้ได้ใช้เวลา

หลายปีฟุ่มฟักมาอย่างยากลำบาก

แม้ว่าจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์จะไม่ได้สังหารหรือกินเขา ผลไม้นี้ก็ยังส่งพิษเข้าสู่กายนางได้สำเร็จ

นี่คงเป็นสิ่งที่เรียกว่าโชคชะตาหรือกฎสวรรค์ ลึกลับยากเข้าใจและไม่อาจเอาชนะได้

ในเมื่อเขาเป็นหมากของอาจารย์ เขาย่อมไม่ใช่หมากของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ เช่นนั้นจึงไม่จำเป็นต้องสงสัยอันใดอีกแล้ว

นี่เป็นเรื่องที่เข่าใช้เวลาสามวันจึงจะเข้าใจ

"เจ้าเลยเชื่อว่านางเป็นคนดีและรู้สึกเศร้าที่นางจากไป จึงปฏิเสธไม่รับราชโองการอย่างนั้นหรือ หรือเจ้าจะบอกว่าการที่มีคนมากมายตายไปในจิงตูช่วงสามวันมานี้เป็นเรื่องขัดกับหลักการของเจ้า อย่าลืมนะว่า 'คุณธรรมความสามารถ' หรือ 'ชอบธรรมมีเมตตา' นั้นไม่อาจใช้พูดถึงนางได้ หากนางเป็นฝ่ายชนะในครั้งนี้ ในจิงตูจะมีคนตายมากกว่านี้เสียอีก"

หลินกงกกล่าวพลางมองเขาด้วยสีหน้าดูดัน

"จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่คนดีอะไร นั่นเป็นสิ่งที่รู้กันดี บ่นยอดเขาสุสานเทียนชุนางได้ช่วยชีวิตข้าเพียงเพราะนางต้องการจะช่วยชีวิตข้าในตอนนั้น" ฉินฉางเชิงเลื่อนสายตาขึ้น ในที่สุดก็มองไปยังสุสานเทียนชุนซึ่งไกลออกไปจนแทบมองไม่เห็น หลังจากหยุดไปครู่หนึ่งเขาก็กล่าวต่อ "ข้าไม่อาจหลอกหลวงตัวเองให้คิดว่าการกระทำนั้นแสดงถึงความรักระหว่างแม่ลูกหรือความเมตตาอันยิ่งใหญ่ได้...แต่สุดท้ายแล้วนางก็ช่วยชีวิตข้าไว้ และในตอนนั้นข้าก็สัมผัสได้ว่าความเมตตาของนางนั้นเป็นของจริง"

ระหว่างที่พูดเขาดูสงบนิ่งแต่ก็เดี๋ยวเดียว การที่อารมณ์ทั้งสองปรากฏขึ้นบนใบหน้าของผู้เยาว์คนหนึ่งในเวลาเดียวกันนั้นช่างพบเห็น

ได้ยากยิ่งนัก

หลังจากผ่านไปนาน เขาก็ตั้งสายตากลับมาและก้มหน้าลง "กงกง ควรรู้ว่าข้าไม่เชื่อใครอีกต่อไปแล้ว"

ไม่ว่าใครลองได้ประสบเรื่องทั้งหมดที่เขาพบเจอมา ก็คงไม่เชื่อถือ โลกนี้อีกต่อไป

"เจ้าเชื่อใจข้าได้ เหมือนเช่นคนอื่นอีกมากมาย" หลินกงกงกล่าว พลางมองแผ่นหลังของเขา

ขณะอยู่ในเมืองซีหนิง เงินฉางเซิงยอมไม่เคยได้ยินคำเล่าลือ เกี่ยวกับขันทีชาผู้นี้ แต่หลังจากมาถึงจึงดูเขาก็ไม่ได้ใช้ชีวิตโดดเดี่ยว อีกต่อไป ย่อมเคยได้ยินเรื่องราวมาบ้าง

ในสายตาคนทั่วไป หลินกงกงเป็นผู้กล้าที่ให้ความสำคัญกับ มิตรภาพ เป็นบัณฑิตผู้รักดีต่อแคว้น เป็นสุภาพชนผู้ไม่อาจข่มเหงได้

ในตอนนั้นจักรพรรดิไท่จงไม่อาจตัดสินใจเลือกรัชทายาทได้ วังหลวง เป็นสถานที่อันตรายอย่างที่สุด ในฐานะพี่น้องบุญธรรมของจักรพรรดิ องค์ก่อน เขาตัดสินใจแน่วแน่ในการตอนตัวเองกลายเป็นขันที และ เข้าสู่วังหลวงเพื่อช่วยปกป้องจักรพรรดิองค์ก่อน หลังจากนั้นเมื่ออาการ ประชวรของจักรพรรดิองค์ก่อนทรุดลง และจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์เริ่ม เข้ามาปกครอง เพื่อราชวงศ์ต้าโจวและเหล่าราษฎร เขาต้องทนนิ่งเงียบ อยู่ในวังจนกระทั่งจักรพรรดิองค์ก่อนสวรรคต

หลินกงกงได้ทำสิ่งที่คล้ายคลึงกันนี้มามากมายตลอดชีวิตของเขา ชีวิตของเขาคือตำนาน เกือบเรียกได้ว่าความสมบูรณ์แบบ

วันนี้เขามายังสำนักศึกษาศาสนาหลวงพร้อมกับราชโองการ เพื่อ ราชวงศ์ต้าโจว เพื่อราษฎร เพื่อฝ่าบาท เขาหวังจะทำให้เงินฉางเซิง อยู่ใต้การควบคุม

เพื่อจะให้เงินฉางเซิงอยู่ในการควบคุม สิ่งแรกที่หลินกงกงต้องทำ

ก็คือการโน้มหน้าเงินข้างเชิงว่าในโลกนี้มีบางสิ่งที่คุณควรให้เชื่อมั่นอยู่เสมอ และคุ้มค่าให้ต่อสู้ดิ้นรน

อย่างเช่นการดำรงอยู่ต่อไปอีกพันปีของราชวงศ์ต้าโจว อย่างเช่น อนาคตอันสดใสของเผ่ามนุษย์ อย่างเช่นเกียรติยศของเชื้อพระวงศ์ สกุลเงิน อย่างเช่นบัลลังก์ของฝ่าบาท

หอดำราเียบสงัด

"ข้าไม่เชื่อใจท่าน"

ปราศจากความลังเลหรือการใคร่ครวญ คำตอบของเงินข้างเชิงนั้น ตรงไปตรงมาและหนักแน่นยิ่ง

ในมุมมองของเขา สิ่งที่เขาเรียกว่าชอบธรรมและความภักดีหาที่มีประโยชน์ อันใดไม่

หลินกงหงหรือถาม "เพราะเหตุใด"

เงินข้างเชิงตอบ "เพราะก่อนหน้านี้ท่านใช้ญาติเรามาข่มขู่เรา"

หลินกงหงตอบอย่างเรียบเฉย "ข้าใช้ชีวิตของญาติพวกเขาเพื่อ เปิดประตูสำนักศึกษาศาสนาหลวง ไม่มีการเข่นฆ่า ไม่มีคนตาย ไม่ใช่ ผลลัพธ์ที่ดีหรือ"

เงินข้างเชิงถาม "ตราบไตที่ท่านบรรจุเป้าหมาย จะใช้วิธีการใด ก็ไม่สำคัญเช่นนั้นหรือ"

"ถูกแล้ว ตราบไตที่ไม่ลืมเจตจำนงแรกเริ่มไปเสียก่อน" หลินกงหง ประกาศอย่างภาคภูมิใจ "ข้าใช้ทั้งชีวิตพิสูจน์ว่าข้าได้ทำเช่นนั้น"

เงินข้างเชิงไม่พูดเรื่องนี้ต่อไปแต่ถามขึ้น "หากข้ายืนยันจะปฏิเสธ ราชโองการจะเกิดอะไรขึ้น"

"ที่ตำหนักหลิงก เจ้าสำนักขางกล่าวกับข้าว่าสำนักแห่งนี้ช่างเล็กนัก หากทำลายเสียแล้วค่อยสร้างใหม่ก็ไม่ใช่ปัญหา"

น้ำเสียงหลินกงหงเปลี่ยนเป็นสูงส่งอยู่บ้าง เหมือนเทพเซียน และ

ยังเหมือนญาติจากนรก

"นี่คือเจตจำนงแรกเริ่มของท่านสินะ" เงินฉางเชิงหยุดไปครู่หนึ่ง และพยักหน้า "ข้าเสียใจมากที่สหายคนหนึ่งได้จากไป"

หลินกงกถาม "ต่อให้สหายเจ้าคนนั้นอยู่ที่นี้ แล้วจะเปลี่ยนสิ่งใดได้"

เงินฉางเชิงส่ายหน้า "แน่นอน เขาไม่อาจเปลี่ยนอะไรได้ แต่ข้าไม่ใช่คนพุดเก่ง หากเขาอยู่ที่นี้ บางทีเขาอาจพุดแทนข้าได้อย่างชัดเจน"

หลินกงกถาม "หากสหายเจ้าอยู่ที่นี้ เขาจะพุดอะไร"

เงินฉางเชิงนิ่งเงียบไปเป็นเวลานาน คิดว่าสหายของตนผู้นี้จะพุดอะไรหากเผชิญสถานการณ์เช่นนี้

จากนั้นเขาก็หันมาและมองเข้าไปในดวงตาหลินกงก

"หลายปีมานี้ฮ่องสกุลเงินในเมืองต่างๆ ทำตัวเช่นทรราช ช่มเหงรังแกประชาชน แต่ท่านเคยพุดอะไรเรื่องนี้บ้างหรือไม่"

จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ใช้ใจวาง เจิงจวิน และเหล่าขุนนางชั่วช้า แน่แน่นอนว่าย่อมไม่ใช่คนดี แต่ตอนนี้พวกท่านก็ใช้ใจวางเช่นกัน และคงจะใช้เวลาต่อไป เช่นนี้พวกท่านยังนับว่าเป็นคนดีได้หรือ

ปีนั้นท่านยอมตายเพื่อความคิดที่ท่านับแต่ตั้งขึ้นเอง ท่านตอนตัวเองเข้าสู่วังหลวง ท่านเคยคิดบ้างหรือไม่ว่าพ่อแม่ท่านจะคิดอย่างไร ฝ่าบาท คิดเห็นอย่างไร"

หลินกงกพลันตึงเครียดขึ้นมาและตะโกน "ข้ากับฝ่าบาท..."

ไม่รอให้เขากล่าวจบ เงินฉางเชิงพุดต่อไป "ฝ่าบาทรักท่านเช่นพี่น้อง แต่ท่านหวังเพียงเป็นขุนนางหรือทาสรับใช้ ทำให้ฝ่าบาทต้องโดดเดี่ยวและโศกเศร้า ความรักไปอยู่ที่ใดกัน"

หลินกงกคำรามกริ้วกราด "พวกเราแต่แรกก็เป็นเจ้าชีวิตกับขุนนาง ดังนั้นย่อมต้องเป็นเจ้าชีวิตกับขุนนาง..."

เงินฉางเชิงไม่ยอมให้เขากล่าวต่อจนจบ พุดต่อไปอย่างใจเย็นและ

หนักแน่น

"ข้าไม่สนว่าท่านถือความสัมพันธ์กับจักรพรรดิองค์ก่อนเช่นใด แต่แน่นอนว่าไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบที่ข้ามีกับศิษย์พี่ ศิษย์พี่ไม่ปรารถนาจะถือตนเองเป็นเจ้าของชีวิต ข้ายอมไม่ถือว่าตนเองเป็นขุนนาง ยิ่งไปกว่านั้นข้าเป็นว่าที่สังฆราชตลอดมา หาใช่ขุนนางไม่"

หลินกงงยืมอย่างโกรธเกรี้ยวและเอ่ยหยัน "เจ้ายังคิดว่าตัวเองเป็นที่สังฆราชอยู่อีกหรือ ช่างน่าขันที่สุด"

"หากสหายคนนั้นของข้ายังอยู่ที่นี้ เขาต้องพูดว่า...นี่ไม่ใช่เรื่องที่ท่านมีสิทธิ์ถาม อย่างท่านนับเป็นอันใดกัน"

น้ำเสียงเงินฉางแข็งยังคงสูงข่ม ปราศจากการเย้ยหยัน ทว่าเลียนแบบได้ราวกับสหายผู้นั้นพูดด้วยตัวเอง

โดยเฉพาะตอนที่เขาพูดคำว่า 'สิทธิ์' และ 'นับเป็นอันใดกัน'

เขากำลังศึกษาวิธีพูดของสหายผู้นั้น

เมื่อลักษณะการพูดเช่นนี้รวมกับท่าที่ราบเรียบนิ่งเฉยเช่นนี้ ทำให้มีอำนาจทำลายล้างเหนือจินตนาการ

นี่ก็เหมือนกับที่สหายผู้นั้นของเขาเคยพูดไว้ในโรงเตี๊ยมสวนหลังสี่เมื่อสามปีก่อน

หลินกงงหายใจพีตฟาด

ในตอนนี้อยู่คนมากมายหายใจเร็วขึ้น ทหารม้าเกราะดำนอกสำนักศึกษาศาสนาหลวงเตรียมตัวบุก เหล่าม้าศึกที่สวมชุดเกราะหนักก็หายใจหนักหน่วงเช่นกัน

ไม่นานหลังจากนั้น หลินกงงคงสะกดความโกรธเกรี้ยวเอาไว้ได้แล้ว จึงสูงข่มกว่าเดิมมาก

เขากล่าวอย่างเรียบเฉย "ข้าถือเจ้าเป็นคนสำคัญเพราะสถานะของเจ้าในศาสนาหลวงและชื่อเสียงเล็กน้อยที่เจ้าสร้างขึ้นในช่วงสามปี

มานี้ ไม่ใช่เพราะตัวเจ้า เจ้าคิดว่าพวกเด็กกลุ่มหนึ่งอย่างเจ้าจะสามารถ พลิกเปลี่ยนสภาพบ้านเมืองที่เลวร้ายลงทุกวัน ต่อต้านการโหมชดของ กฎสวรรค์ได้อย่างนั้นหรือ ไม่ เจ้าจะทำให้คนมากมายต้องตายเพราะ การตัดตสินใจโง่ๆ ของเจ้า"

เงินฉางเชิงถาม "แล้วเลือดของผู้บริสุทธิ์เหล่านั้นก็จะไม่เปื้อนมือ ของท่านและท่านก็จะสะอาดไปตลอดกาล เช่นนั้นใช่หรือไม่"

หลินกงกงประกาศอย่างภาคภูมิใจ "นั่นเพราะข้าถือความชอบธรรม เอาไว้"

เงินฉางเชิงนึกถึงเมื่อสามปีก่อนตอนอยู่ในงานชุมนุมไม้เลื้อย เหล่าคนที่ต้องการให้สวี่โหวงรงแต่งงานกับชิวชานจวินก็พูดถึงความ ชอบธรรมเพื่อให้เขายกเลิกการหมั้นหมายกับนาง

เขากล่าว "ข้าผิดไปแล้ว"

หลินกงกงพูดอย่างเฉยชา "สำนึกได้ก็สายไปแล้ว"

เงินฉางเชิงส่ายหน้า "ข้าหมายความว่าหากสหายข้าอยู่ที่นี่ เขา คงไม่พูดคำเหล่านั้นที่ข้าเพิ่งพูดกับท่านไป"

หลินกงกงเลิกคิ้วถาม "อย่างนั้นหรือ"

เงินฉางเชิงตอบ "เขาคงพูดแค่สองคำ"

หลินกงกงหรีตาขณะถามกลับอย่างเรียบเฉย "สองคำใด"

เงินฉางเชิงตอบ "มารดาท่าน"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3FPBLge>